

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku S. K.
przy uczestnictwie A. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt I Ca 366/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę
3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu oddalił apelację uczestnika A. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 23 maja 2014 r. w sprawie z wniosku S. K. o podział majątku wspólnego. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną zawarte w orzeczeniu Sądu Rejonowego. Zwrócił uwagę, że uczestnik dopiero pod koniec

postępowania zgłosił wniosek o podział fizyczny nieruchomości, czego nie dopełnienie uczynił w apelacji przedmiotem zarzutu, nie określając jednak jak ten podział powinien przebiegać, ani jak fizycznie miałyby nastąpić.

W skardze kasacyjnej uczestnik zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 227 i art. 278 § 1 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 211 k.c. przez jego niezastosowanie i art. 212 § 2 k.c. przez jego zastosowanie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Wnioskodawczyni w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał, że ze względu na treść art. 211 k.c. skarga jest oczywiście uzasadniona oraz, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do odpowiedzi na dwa pytania. Pierwsze dotyczy obowiązku uczestnika postępowania do dokładnego wskazania sposobu fizycznego podziału rzeczy, czy też winien to określić biegły. Drugie pytanie odnosi się do zgody uczestnika postępowania o podział majątku dorobkowego, która decyduje o możliwości jego dokonania na podstawie art. 211 k.c. Pytanie to wynika z przyznania prymatu braku zgody wnioskodawczyni na podział fizyczny.

Jednakże wskazanie na sformułowane przez pełnomocnika uczestnika pytania, mające stanowić o istotnym zagadnieniu prawnym, wymagającym rozważenia przez Sąd Najwyższy, kończy wniosek. Podobnie się sprawa przedstawia z przesłanką oczywistości, która również nie jest w ogóle uzasadniona i wykazana, a tylko wyrażona jako taka. Tymczasem w orzecznictwie i wspierającej go doktrynie od dawna jest utrwalone stanowisko, jak ma wyglądać uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w razie powoływania się na potrzebę rozpatrzenia zagadnienia prawnego, a także co oznacza oczywistość

skargi kasacyjnej. Jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnego już orzeczenia sądowego. Muszą więc wystąpić kwalifikowane okoliczności, które uzasadniają rozpatrzenie skargi i dlatego wymaga się, poza uzasadnieniem podstaw skargi kasacyjnej, także uzasadnienia wniosku w sposób, który przekona o potrzebie jej przyjęcia do rozpoznania (por. wśród wielu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r., II UK 363/09; z dnia 18 marca 2012 r., II CSK 180/12; z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13; z dnia 23 lipca 2015 r.; z dnia 28 maja 2014 r., I CSK 618/13; z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1060/14 i inne). Tymczasem dominują kwestie podważające ustalenia faktyczne i ocenę dowodów (na pierwszym miejscu jest zarzut naruszenia art. 223 § 1 k.p.c.), co nie może być podstawą skargi kasacyjnej, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji należało stwierdzić brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.